



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Aleše Korejtky a Petry Venclové ve věci

navrhovatele: **K2 invest, s. r. o.**, IČO: 26008921,
sídlem Palackého třída 314, 537 01 Chrudim,
zastoupeného Petrem Plavcem, advokátem,
sídlem Na zábradlí 205/1, 110 00 Praha 1,

proti
odpůrci: **město Chrudim**,
sídlem Resselovo náměstí 77, 537 01 Chrudim,
zastoupenému Janem Malým, advokátem,
sídlem Sokolovská 5/49, 186 00 Praha,

o návrhu na zrušení změny č. 2 územního plánu města Chrudim vydané usnesením Zastupitelstva města Chrudim ze dne 14. 9. 2020, č. Z/66/2020, v části týkající se plochy Z 2.33 (Z12a),

takto:

I. Návrh se zamítá.

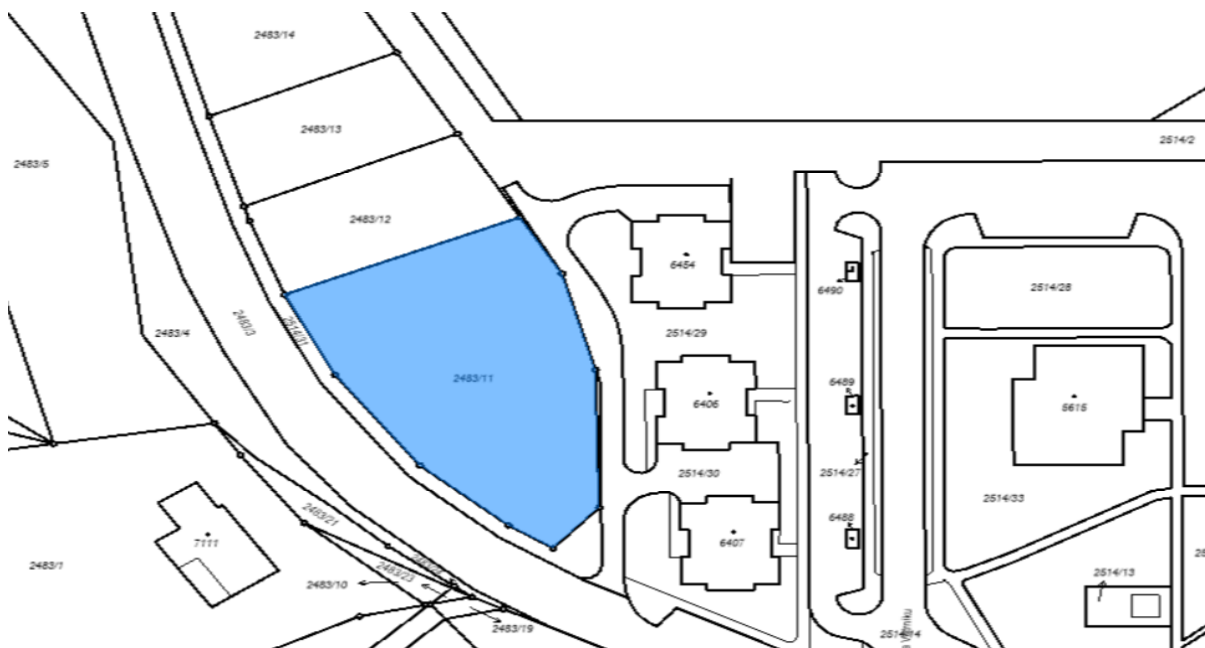
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Ze správního spisu a ze shodných tvrzení účastníků [viz protokoly o jednání ze dne 11. 11. 2021 a 15. 11. 2021 a § 120 odst. 3 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“)] soud zjistil, že navrhovatel je (mimo jiné) vlastníkem pozemků evidovaných v katastru nemovitostí jako pozemkové parcely č. 2483/11 (o výměře 2238 m²) a 2483/13 (o výměře 742 m²) v k. ú. a v obci Chrudim (dále též „předmětné pozemky“; viz snímek z www.cuzk.cz níže).



2. V době, kdy se navrhovatel stal výlučným vlastníkem předmětných pozemků (rok 2012), byly předmětné pozemky součástí plochy určené tehdy platným a účinným územním plánem města Chrudim pro bydlení individuální (dále též „BI“).
3. Do plochy určené pro bydlení individuální byly tyto pozemky zařazeny i v návrhu územního plánu města Chrudim z roku 2013, nicméně k tomuto návrhu uplatnil navrhovatel připomínku. Připomínce navrhovatele bylo bez odůvodnění vyhověno a předmětné pozemky byly následně územním plánem města Chrudim (usnesení Zastupitelstva města Chrudim ze dne 11. 11. 2013, č. Z/78/2013), který nabyl účinnosti dne 28. 11. 2013, zařazeny nikoliv do plochy BI, nýbrž do plochy určené pro bydlení hromadné (dále též „BH“), avšak s podmínkou, že „výška bytových domů nesmí přesáhnout 2NP stávajícího bytového domu číslo popisné 1294 na stavební parcele p. č. 6454 v k.ú. Chrudim

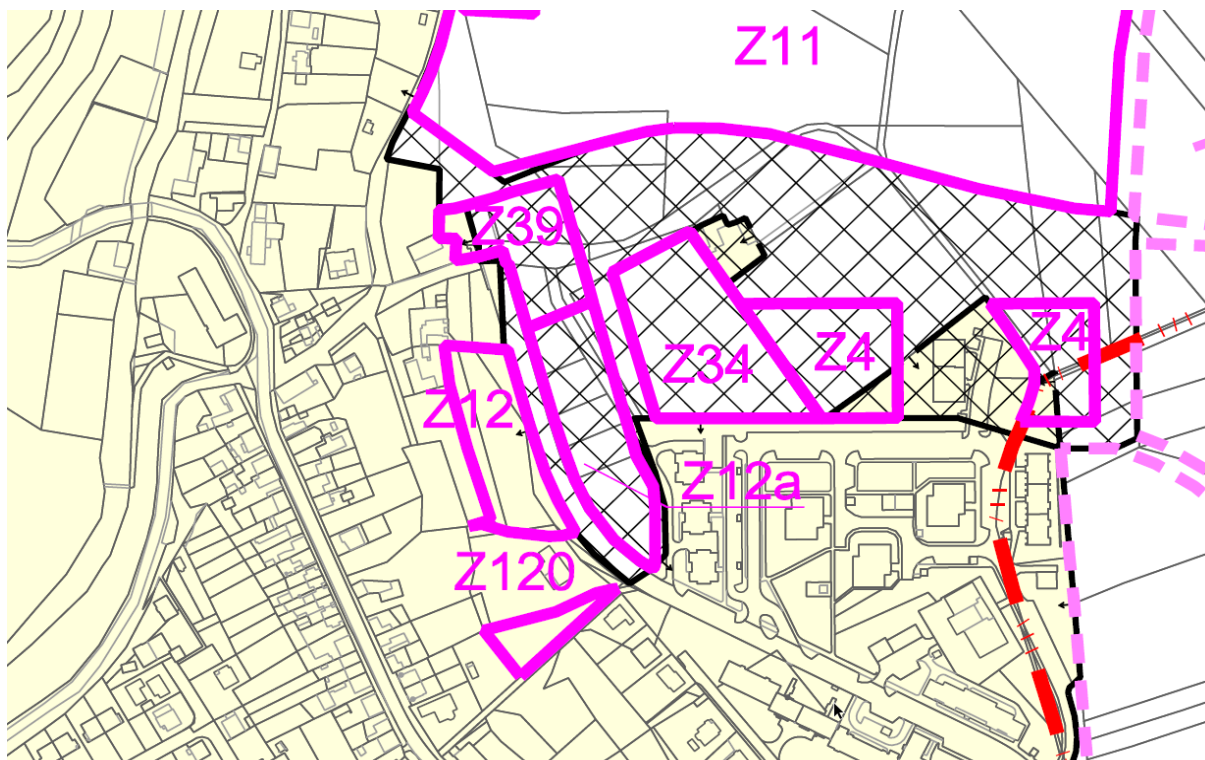
s tím, že poslední podlaží nesmí být na celém půdorysu“ (územní plány města Chrudim jsou veřejně přístupné na <https://www.chrudim.eu/chrudim/d-2211/p1=1674>).

4. Dne 18. 9. 2017 schválilo Zastupitelstvo města Chrudim usnesením č. Z/79/2017 zprávu o uplatňování územního plánu města Chrudim (včetně pokynů pro zpracování změny č. 2 územního plánu města Chrudim) a současně se usneslo, že „*požaduje doplnění zprávy o uplatňování územního plánu Chrudim, včetně pokynů pro zpracování změny č. 2 územního plánu Chrudim v bodě A. ,Urbanistická koncepce (požadavky zejména na prověření plošného a prostorového uspořádání zastavěného území a na prověření možných změn, včetně vymezení zastavitelných ploch)*“ o 2.33 změna funkčního využití BH - bydlení bromadné v bytových domech u pozemkových parcel p. č. 2483/11, 2483/12, 2483/13, 2483/14 a 2483/15, vše v k. ú. Chrudim, na BI - bydlení individuální v rodinných domech“. Současně bylo Zastupitelstvem města Chrudim uloženo vedoucímu Odboru územního plánování a regionálního rozvoje, aby (mimo jiné) doplnil zprávu o uplatňování územního plánu města Chrudim (včetně pokynů pro zpracování změny č. 2 územního plánu města Chrudim) v souladu s výše uvedeným a oslovil zpracovatele územního plánu města Chrudim a požádal ho o podání cenové nabídky na zpracování návrhu změny č. 2 územního plánu města Chrudim. Následně započaly práce na přípravě návrhu změny č. 2 územního plánu města Chrudim.
5. Dále usnesením ze dne 19. 6. 2017, č. Z/51/2017, schválilo Zastupitelstvo města Chrudim změnu č. 1 regulačního plánu Pumberka, která nabyla účinnosti 14. 7. 2017. Dle navrhovatele „*teprve od 14. 7. 2017 bylo možno činit kroky směřující k realizaci výstavby (na předmětných pozemcích – pozn. soudu) a navrhovatel je také začal činit*“ (vyjádření navrhovatele ze dne 8. 11. 2021, listy číslo 149 až 151 soudního spisu), byť již od 18. 9. 2017 věděl, že Zastupitelstvo města Chrudim požaduje „*změnu funkčního využití BH - bydlení bromadné v bytových domech u pozemkových parcel p. č. 2483/11, 2483/12, 2483/13, 2483/14 a 2483/15, vše v k. ú. Chrudim, na BI - bydlení individuální v rodinných domech*“. Dne 28. 12. 2017 pak navrhovatel podal žádost o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení na stavbu s názvem „*Bytové domy Na Výsluní Chrudim, lokalita Na Větrníku, Chrudim IV*“ (stavba měla být vybudována mimo jiné na předmětných pozemcích, tj. pozemcích p. č. 2483/11 a p. č. 2483/13 v k. ú. a v obci Chrudim), nicméně žádost navrhovatele byla následně zamítnuta rozhodnutím Městského úřadu Chrudim ze dne 20. 5. 2019, č. j. CR 035940/2019 STO/Hř, které nabylo moci práva dne 26. 6. 2019. Důvodem zamítnutí žádosti bylo především to, že projekt nerespektoval v řadě ohledů regulační plán (např. oba navržené bytové domy „A“ a „B“ nerespektovaly stavební čáru stanovenou regulačním plánem, dle předložené dokumentace byly do předmětné lokality navrhovány tři vjezdy, byť regulační plán připouští pouze jeden, navrhovaná napojení na plynovod, kanalizaci, vodovod nebyla v souladu se závaznou částí územně plánovací dokumentace a s regulačním plánem) a bytový dům „A“ převyšoval v rozporu s regulací obsaženou v územním plánu města Chrudim (viz bod 3 tohoto rozsudku) před provedenou změnou č. 2 úroveň stropu 2 NP domu č. p. 1294 o 1,598 metrů a bytový dům „B“ převyšoval úroveň stropu 2 NP domu č. p. 1294 o 3,798 metrů. Nové pravomocné územní rozhodnutí či stavební povolení, které

by navrhovateli umožnilo na předmětných pozemcích umístit a realizovat stavby bytových domů, dosud vydáno nebylo.

6. V březnu roku 2018 bylo zahájeno řízení o změně č. 2 územního plánu města Chrudim, veřejně byl návrh změny č. 2 projednán dne 2. 5. 2018. Ve vztahu k ploše Z12a,¹ v níž se nacházejí předmětné pozemky (tj. pozemky p. č. 2483/11 a p. č. 2483/13), byly v návrhu nově obsaženy tyto limity využití území: a) poměr výměry zastavitelné části pozemku k celkové výměře musí činit 0,4 a b) výška zástavby nesmí přesáhnout hodnotu absolutní nadmořské výšky 298 m. n. m. Proti tomuto návrhu uplatnil navrhovatel včasnou námitku (námitka ze dne 4. 5. 2018) a požadoval, aby výše uvedené omezení bylo „odstraněno“. Této námitce [jak plyne ze strany 67 odůvodnění změny č. 2 územního plánu města Chrudim (z části „vyhodnocení zpracovatele“)] bylo vyhověno a navrhované omezení bylo odstraněno.
7. Zpracovatel následně po veřejném projednání provedl podstatné úpravy návrhu změny č. 2 územního plánu města Chrudim, které se týkaly ploch označených jako Z 2.08 (Z142), Z 2.14 (Z68) a dále plochy Z 2.33 (Z12a), v níž se nacházejí předmětné pozemky. Ve vztahu k předmětným pozemkům bylo nově navrženo provést (mimo jiné v souladu se zprávou o uplatňování územního plánu města Chrudim a s usnesením Zastupitelstva města Chrudim ze dne 18. 9. 2017, č. Z/79/2017, resp. s pokyny pro zpracování změny č. 2) změnu funkčního využití plochy Z 2.33 (Z12a) z funkčního využití BH (bydlení hromadné v bytových domech) na funkční využití BI (bydlení individuální) s tím, že tuto plochu je možno využít i pro bydlení v nízkopodlažních bytových domech, „pokud jejich výška přibližně respektuje výšku okolní zástavby“. Jelikož se jednalo o podstatnou úpravu

1



původního návrhu, bylo postupováno dle § 53 odst. 2 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „stavební zákon“), za současného použití § 52 stavebního zákona. Úřad územního plánování oznámil na úřední desce „zahájení řízení o opakovaně změně č. 2“ územního plánu města Chrudim a stanovil termín opakovaného veřejného projednání návrhu změny č. 2 územního plánu města Chrudim. 2. územního plánu města Chrudim 5. 2020, přičemž k nově navrženému řešení mohl navrhovatel v souladu s § 52 odst. 3 stavebního zákona nejpozději do 7 dnů ode dne veřejného projednání uplatnit námitky. To však navrhovatel – developer zastoupený advokátem - neučinil. Zastupitelstvo města Chrudim následně usnesením ze dne 14. 9. 2020, č. Z/66/2020, upravený návrh změny č. 2 územního plánu města Chrudim schválilo a vydalo změnu č. 2 územního plánu města Chrudim, která nebyla účinnosti dne 6. 10. 2020.

II.

Návrh a vyjádření odpůrce

8. Dne 27. 8. 2021, tedy po více než 10 měsících od nabytí účinnosti změny č. 2 územního plánu města Chrudim, podal navrhovatel návrh na zrušení změny č. 2 územního plánu města Chrudim v části týkající se plochy Z 2.33 (Z12a). V návrhu navrhovatel (jak výslovně potvrdil do protokolu při jednání dne 11. 11. 2021) nezpochybnil pravomoc odpůrce vydat návrhem napadené opatření obecné povahy, nezpochybnil, že odpůrce při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti, nenamítal, že by napadené opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným postupem [až na ničím nepodložené tvrzení pod bodem 7 návrhu, že nedošlo k veřejnému projednání upraveného (i ve vztahu k ploše Z12a) návrhu změny č. 2 územního plánu města Chrudim; navrhovatel a odpůrce navíc následně při jednání soudu dne 11. 11. 2021 označili skutečnosti uvedené pod bodem 7 tohoto rozsudku za nesporné], nenamítal ani, že by opatření obecné povahy napadené návrhem (resp. jeho příslušná část) odporovalo zákonu. Navrhovatel též nespороval (viz protokol o jednání ze dne 11. 11. 2021), že nepodal námitku proti upravenému návrhu změny č. 2 územního plánu města Chrudim, který byl následně Zastupitelstvem města Chrudim usnesením ze dne 14. 9. 2020, č. Z/66/2020, schválen. Namítal však, že opatření obecné povahy je v části napadené návrhem neproporcionální. Dle navrhovatele „*neexistuje žádné urbanistické, architektonické, kulturní či jiné hledisko*“, které by ospravedlňovalo změnu funkčního využití plochy Z 2.33 (Z12a) [v důsledku které je nyní funkční využití plochy Z 2.33 (Z12a) v územním plánu města Chrudim upraveno shodně jako v době, kdy navrhovatel nabyl vlastnické právo k předmětným nemovitostem (tyto nemovitosti se dle tehdy platného a účinného územního plánu města Chrudim nacházely v ploše určené pro bytovou výstavbu individuální - BI)] a odpůrce ostatně v odůvodnění návrhem napadeného opatření obecné povahy žádné přezkoumatelné důvody neuvádí, resp. se řádně nevypořádal s jeho námitkou uplatněnou proti nakonec nepřijatému návrhu (viz body 6 tohoto rozsudku) změny prostorových limitů v ploše Z 2.33 (Z12a). Navrhovatel se domnívá, že odpůrce postupoval „*svévolně a diskriminačně*“. V této souvislosti navrhovatel zdůraznil, že již „*nechal vypracovat podrobnou projektovou dokumentaci pro stavební povolení (nákladem*

v řádu cca 2 mil. Kč) a na základě vypracované projektové dokumentace zahájil územní a stavební řízení, ve kterém žádá o povolení umístění a realizaci výstavby bytových domů dle platného územního plánu. V případě schválení navrhované změny v ploše Z12a by navrhovatel musel nechat vypracovat úplně novou projektovou dokumentaci (tj. navrhovateli by vznikla škoda v rozsahu cca 2 mil Kč) a dále by se s ohledem na navrhované omezení snížil plánovaný a co do nákladů kalkulovaný výnos investovaných peněžitých prostředků“. Dle navrhovatele mu vznikne „odhadem“ škoda „v řádu cca 10 mil Kč“. Napadeným opatřením obecné povahy tak bylo nepřipustně zasaženo do jeho vlastnického práva a porušeno jeho legitimní očekávání. Navrhovatel též poukázal na to, že „v lokalitě plocha Z12a má pozemky i město Chrudim, které by realizací navrhované změny způsobilo znehodnocení svého majetku, to za situace, kdy toto znehodnocení by nebylo kompenzováno žádným hodnotným veřejným statkem ani jinou veřejnou výhodou, která by takové znehodnocení pozemků a změnu využití území ospravedlňovala“. Ze všech výše uvedených důvodů by dle navrhovatele měla být změna č. 2 územního plánu města Chrudim v části týkající se plochy Z 2.33 (Z12a) zrušena a odpůrci by měla být uložena povinnost nahradit navrhovateli náklady řízení.

9. Soudu byla 8. 11. 2021 doručena i replika navrhovatele obsahující některé nové argumenty, které nezazněly v návrhu. Dle § 101b odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), však není možné po podání návrhu snášet další důvody pro zrušení napadeného opatření obecné povahy (srov. shodně rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2015, č. j. 10 As 96/2014-62, bod 35). I kdyby navrhovatel tvrdil, že v návrhu uplatnil námitky jen v obecné rovině a doplňujícím podáním je jen rozvedl a konkretizoval, tak by k nim soud nemohl přihlídnout (§ 101b odst. 2 s. ř. s.). Jak totiž výstižně v minulosti konstatoval desátý senát Nejvyššího správního soudu, „uplatnění obecné žalobní námitky není otevřením bezedné nádoby možných pochybení správního orgánu, ze kterých žalobce může libovolně vytahovat další a další konkrétní námitky až do rozhodnutí soudu“ (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Afs 100/2017-91, bod 21).
10. Odpůrce ve vyjádření k návrhu připomněl průběh projednávání návrhu změny č. 2 územního plánu města Chrudim, jak byl shrnut soudem v části I odůvodnění tohoto rozsudku. Zejména zdůraznil, že v březnu roku 2018 bylo zahájeno řízení o změně č. 2 územního plánu města Chrudim, veřejně byl návrh změny č. 2 projednán dne 2. 5. 2018. Ve vztahu k ploše Z12a, v níž se nacházejí předmětné pozemky (tj. pozemky p. č. 2483/11 a p. č. 2483/13), byly v návrhu nově obsaženy prostorové limity využití území [poměr výměry zastavitelné části pozemku k celkové výměře měl činit 0, 4 a výška zástavby neměla přesáhnout hodnotu absolutní nadmořské výšky 298 m. n. m.]. Proti tomuto návrhu uplatnil navrhovatel včasnou námitku (námitka ze dne 4. 5. 2018) a požadoval, aby výše uvedené omezení bylo „odstraněno“. Této námitce bylo vyhověno a navrhované omezení bylo odstraněno. Zpracovatel následně po veřejném projednání provedl podstatné úpravy návrhu změny č. 2 územního plánu města Chrudim, které se týkaly ploch označených jako Z 2.08 (Z142), Z 2.14 (Z68) a plochy Z 2.33 (Z12a), v níž se nacházejí předmětné pozemky. Ve vztahu k předmětným pozemkům bylo nově navrženo (mimo jiné v souladu se zprávou o uplatňování územního plánu města Chrudim a s pokyny pro zpracování změny č. 2 územního plánu města Chrudim) provést změnu funkčního využití plochy Z 2.33 (Z12a) z funkčního využití BH (bydlení hromadné v bytových domech) na

funkční využití BI (bydlení individuální) s tím, že tuto plochu je možno využít i pro bydlení v nízkopodlažních bytových domech, „pokud jejich výška přibližně respektuje výšku okolní zástavby“. Jelikož se jednalo o podstatnou úpravu původního návrhu, bylo postupováno dle § 53 odst. 2 stavebního zákona, za současného použití § 52 stavebního zákona. Úřad územního plánování oznámil na úřední desce „zahájení řízení o opakované změně č. 2“ územního plánu města Chrudim a stanovil termín opakovaného veřejného projednání návrhu změny č. 2 územního plánu města Chr4. 5. 2020, přičemž k nově navrženému řešení mohl navrhovatel v souladu s § 52 odst. 3 stavebního zákona nejpozději do 7 dnů ode dne veřejného projednání uplatnit námitky. To však navrhovatel neučinil. Zastupitelstvo města Chrudim následně usnesením ze dne 14. 9. 2020, č. Z/66/2020, upravený návrh změny č. 2 územního plánu města Chrudim schválilo a vydalo změnu č. 2 územního plánu města Chrudim, která nabyla účinnosti dne 6. 10. 2020. Odpůrce je proto přesvědčen, že řádně vypořádal námitku navrhovatele ze dne 4. 5. 2018 „směřující proti limitům poměru výměry zastavitelné části pozemku k její celkové výměře na 0,4 a omezením výšky hodnotou absolutní nadmořské výšky 298 m. n. m. při využití pozemků ve funkční ploše BH - bydlení hromadné – v bytových domech“, přičemž této námitce zcela vyhověl. Námitku proti řešení, které nakonec bylo Zastupitelstvem města Chrudim akceptováno, navrhovatel nepodal, a proto odpůrci nelze vyčítat, že se k neuplatněným námitkám nevyjadřoval, jelikož „se lze jen obtížně vypořádávat s něčím, co zde není“. Ze všech shora uvedených důvodů není podle odpůrce návrh důvodný a měl by být zamítnut.

III.

Posouzení věci soudem

11. Podle § 101a odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Pokud je podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo opatřením obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout zrušení opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem.
12. Mechanismus soudního přezkumu opatření obecné povahy byl podstatně ovlivněn změnou právní úpravy, která byla provedena zákonem č. 303/2011 Sb. Do 31. 12. 2011 byl v rámci přezkumu opatření obecné povahy plně použitelný tzv. pětikrokový algoritmus ve smyslu rozsudku NSS ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98, přičemž správní soud nebyl vázán důvody návrhu a přezkoumával opatření obecné povahy částečně z úřední povinnosti. Podle § 101d odst. 1 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 1. 2012, je již při rozhodování soud vázán rozsahem a důvody návrhu a není třeba vycházet z výše uvedeného pětistupňového algoritmu (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2020, č. j. 1 As 177/2019 – 23, bod 22). I nyní sice soud v některých případech přihlíží k určitým vadám opatření obecné povahy ex offo, v mnohem širší míře se však v řízení uplatní dispoziční zásada. Platí tedy, že „tzv. pětikrokový algoritmus přezkumu opatření obecné povahy může být užitečným a inspirujícím nástrojem, nicméně soud je povinen podle něj postupovat pouze v

případě, že jeho strukturu sleduje argumentace uplatněná navrhovatelem“ (srov. shodně rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2016, č. j. 6 As 174/2015 – 72, bod 22).

13. Jak již bylo uvedeno pod bodem 8 odůvodnění tohoto rozsudku, v návrhu navrhovatel, jak výslovně potvrdil do protokolu při jednání dne 11. 11. 2021, nezpochybnil pravomoc odpůrce vydat návrhem napadené opatření obecné povahy a nezpochybnil, že odpůrce při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti. Navrhovatel ani nenamítal, že by napadené opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným postupem - až na ničím nepodložené tvrzení pod bodem 7 návrhu, že nedošlo k veřejnému projednání upraveného (i ve vztahu k ploše Z12a) návrhu změny č. 2 územního plánu města Chrudim. Nicméně tak tomu nebylo, jak plyne ze správního spisu, upravený návrh změny č. 2 územního plánu města Chrudim byl projednán a přijat v souladu se zákonem (návrh byl veřejně projednán dne 4. 5. 2020), jak plyne ze skutečností popsanych pod bodem 7 odůvodnění tohoto rozsudku, ostatně navrhovatel i odpůrce při jednání soudu dne 11. 11. 2021 označili skutečnosti uvedené pod bodem 7 odůvodnění tohoto rozsudku za nesporné. Navrhovatel též netvrdil, že by opatření obecné povahy napadené návrhem (resp. jeho příslušná část) odporovalo zákonu, poukazoval pouze na to, že nebyla řádně vypořádána jeho námitka ze dne 4. 5. 2018. Jak již soud ale popsal v bodech 6 a 7 odůvodnění tohoto rozsudku, navrhovatel podal námitku proti návrhu odpůrce, aby poměr výměry zastavitelné části pozemku k celkové výměře činil 0,4 a výška zástavby nepřesahovala hodnotu absolutní nadmořské výšky 298 m. n. m. Této námitce bylo vyhověno, navržené omezení bylo z návrhu vypuštěno a zpracovatel navrhl jiné řešení (které bylo následně Zastupitelstvem města Chrudim akceptováno). Postrádá proto smysl zabývat se podrobněji odůvodněním rozhodnutí odpůrce o námitce navrhovatele ze dne 4. 5. 2018, neboť této bylo zcela vyhověno (a proto by ani případné nedostatečné odůvodnění rozhodnutí o námitce ze dne 4. 5. 2018 nemohlo ovlivnit zákonnost návrhem napadeného opatření obecné povahy a jakkoliv se negativně projevit právní sféře navrhovatele) a navrhovatel to ani nezpochybnil (viz protokol o jednání ze dne 11. 11. 2021). Pouze pro úplnost soud dodává, že odpůrce argumentaci navrhovatele obsaženou v námitce vznesené proti prvému (a nakonec nepřijatému) návrhu týkajícímu se plochy Z 2.33 (Z12a) vyhodnotil správně jako liché (viz strany 65 až 67 odůvodnění návrhem napadeného opatření obecné povahy). Navrhovatel totiž v námitce akcentoval především to, že případným omezením využití pozemků mu vznikne majetková újma, jelikož již požádal o vydání stavebního povolení, nadto by se mu snížil plánovaný „výnos“, protože pozemky koupil „s ohledem na jejich přípustné využití“. Odpůrce správně navrhovateli připomněl, že tyto námitky jsou ve vztahu k navržené změně irelevantní, neboť jeho žádost o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení na stavbu s názvem „Bytové domy Na Výsluní Chrudim, lokalita Na Větrníku, Chrudim IV,“ byla pravomocně zamítnuta rozhodnutím Městského úřadu Chrudim ze dne 20. 5. 2019, č. j. CR 035940/2019 STO/Hř, přičemž důvodem zamítnutí žádosti bylo to, že projekt nerespektoval v řadě ohledů regulační plán a ani platný a účinný územní plán města Chrudim (před přijetím projednávané změny č. 2 - v podrobnostech viz bod 5 odůvodnění tohoto rozsudku). Záměr navrhovatele tedy nebylo možno realizovat ani před přijetím navržené změny a jiné územní rozhodnutí či stavební povolení dosud vydáno

nebylo (soud neprováděl v řízení dokazování „vizualizacemi projektu“ navrhovatele ani dalšími dokumenty týkajícími se „projektu“, neboť odpůrce nezpochybňoval, že navrhovatel měl v úmyslu na předmětných pozemcích postavit bytové domy, nejednalo se o spornou skutečnost). Odpůrce též důvodně zdůraznil, že navrhovatel nabyl vlastnické právo k předmětným pozemkům v době, kdy se dle tehdy platného a účinného územního plánu města Chrudim nacházely v ploše určené pro bytovou výstavbu individuální (stejně tak tomu je po přijetí změny č. 2 územního plánu města Chrudim, došlo tedy k obnovení stavu, který zde byl v době, kdy navrhovatel nabyl vlastnické právo k předmětným pozemkům), nikoliv pro bytovou výstavbu hromadnou. Soud k tomu dodává, že navrhovatel přehlíží, že nikdo nemůže očekávat, že způsob využití území jednou stanovený územním plánem vydrží na věčné časy (srov. shodně rozsudek NSS ze dne 18. 9. 2018, č. j. 6 As 211/2018 – 35, bod 33). Jak zdůraznil Ústavní soud v odůvodnění usnesení ze dne 10. 4. 2018, sp. zn. IV ÚS 3548/17, *„na určitou podobu územního plánu či zařazení pozemku do určitého způsobu využití není právní nárok, stejně jako se nelze dovolávat ochrany dobré víry či legitimního očekávání ve vztahu k určité podobě územního plánu, neboť ten se s ohledem na potřebu úpravy poměrů v území neustále vyvíjí“*. Ústavní soud dále připomněl, že změna či zrušení územního plánu *„neznamená pro dotčené osoby, že by nemohly o změnu nebo úpravu územního plánu podle jejich představ usilovat znovu. Nicméně nelze se domáhat náhrady ušlého zisku v důsledku nedokončení obchodu pouze s odkazem na dobrou víru v aktuální podobu územního plánu, neboť, jak bylo uvedeno výše, na určitou podobu územního plánu není právní nárok“*. Za těchto okolností nelze hovořit o možnosti vzniku majetkové újmy či o zásahu do legitimního očekávání navrhovatele, jak již navrhovateli vysvětlil odpůrce.

14. Soud tedy shrnuje, že není třeba provádět první čtyři kroky algoritmu přezkumu opatření obecné povahy, jak tento algoritmus formuloval NSS v rozsudku ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 – 98. Na tom se ostatně shodl i navrhovatel s odpůrcem při jednání dne 11. 11. 2021 (viz protokol o jednání ze dne 11. 11. 2021). Navrhovatel však trval na tom, že opatření obecné povahy je v části napadené návrhem neproporcionální. Dle navrhovatele *„neexistuje žádné urbanistické, architektonické, kulturní či jiné hledisko“*, které by ospravedlňovalo změnu funkčního využití plochy Z 2.33 (Z12a) [v důsledku které je nyní funkční využití plochy Z 2.33 (Z12a) v územním plánu města Chrudim upraveno shodně jako v době, kdy navrhovatel nabyl vlastnické právo k předmětným nemovitostem (tyto nemovitosti se dle tehdy platného a účinného územního plánu města Chrudim nacházely v ploše určené pro bytovou výstavbu individuální - BI)].
15. K tomu soud předně uvádí, že NSS již v rozsudku ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 261/2014 – 70, uvedl, že *„zásah soudu se omezuje na případy extrémního vybočení ze zásady proporcionality“*. Od těchto závěrů se dosud neodchýlil (srov. shodě např. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2016, č. j. 3 As 250/2015 – 68). Navíc ve vztahu k pátému kroku algoritmu přezkumu *„judikatura dospěla k poznatku, že zkoumat proporcionalitu řešení zakotveného v územním plánu může soud pouze v případě, že se k ní již vyjádřil odpůrce v procesu přípravy územního plánu na základě podané námitky či připomínky“* (rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2021, č. j. 8 As 152/2019 – 39, bod 15). Podle rozsudku NSS ze dne 7. 10. 2011, č. j. 6 Ao 5/2011-43, totiž *„není možné po soudu požadovat, aby provedl odbornou*

úvahu ve směru vážení důležitých veřejných zájmů či veřejného zájmu a ochrany vlastnictví navrhovatelů, aniž by tuto úvahu před ním provedl příslušný správní orgán. Nejvyšší správní soud by takovýto postup považoval za rozporný s ústavní zásadou dělby moci, s právem na samosprávu i s ochranou právní jistoty dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územně plánovací dokumentace a nyní tuto územně plánovací dokumentaci respektují. Nepodáním připomínek k otázce přiměřenosti zásahu do práv navrhovatelů napadeným opatřením obecné povahy (tedy k otázce proporcionality) bez objektivních důvodů se účastníci sami zbavili možnosti, aby jejich připomínky byly náležitě vypořádány správním orgánem a aby poté o zákonnosti takového vypořádání rozhodl soud.“

16. Jak již soud opakovaně zdůraznil výše (viz zejména bod 7 odůvodnění tohoto rozsudku), proti návrhu na změnu funkčního využití plochy Z 2.33 (Z12a) z funkčního využití BH (bydlení hromadné v bytových domech) na funkční využití BI (bydlení individuální - s tím, že tuto plochu je možno využít i pro bydlení v nízkopodlažních bytových domech, „pokud jejich výška přibližně respektuje výšku okolní zástavby“), navrhovatel námitku nepodal (což navrhovatel sám potvrdil při jednání dne 11. 11. 2021 a plyne to i z odůvodnění návrhem napadeného opatření obecné povahy), aniž by soudu objasnil důvody své pasivity. Přitom se jedná o zkušeného developera, který byl navíc zastoupen advokátem. Za těchto okolností nebyl odpůrce povinen presumovat jeho nesouhlas s navrženou změnou, zvláště když nešlo o změnu, která by vylučovala smysluplné užívání předmětných pozemků, a proto se nejedná se o zásah „blížící se vyvlastnění dotčených nemovitostí“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2014, č. j. 1 AOs 6/2013 – 55), jelikož navrhovatel může i nadále realizovat na předmětných pozemcích výstavbu bytových domů za předpokladu, že „jejich výška přibližně respektuje výšku okolní zástavby“, což nepochybně pro navrhovatele nepředstavuje zásadní omezení, neboť jak zdůrazňoval v návrhu, „v těsném sousedství této lokality je realizováno cca osm nevzhledných zateplených šestipodlažních panelových domů cca z druhé poloviny minulého století“ a „nad Plochou Z12a se nenachází žádná zástavba, pouze pole“ (situace v lokalitě je patrná z grafické části územního plánu, nebylo proto nutné provádět dokazování „mapami“ či „ortofotomapami“, jak navrhoval navrhovatel v návrhu; výška okolních budov byla patrná z fotografií, jejichž obsah soud konstatoval při jednání dne 15. 11. 2021). Obdobně v replice ze dne 8. 11. 2021 navrhovatel zopakoval, že „okolní zástavba jsou panelové domy, a to nikoli domy nízkopodlažní“. Současně dodal (viz bod 4 repliky), že řešení schválené odpůrcem „je faktickou prezentací přísloví aby se vlk nažral a koza zůstala celá“.
17. Soud tedy uzavírá, že odpůrce nebyl povinen se bez námítky navrhovatele zabývat proporcionalitou navržené změny. Takový paternalistický přístup nebyl v případě developera na místě a odporoval by navíc principu rovnosti, neboť obdobně by musel postupovat odpůrce i u ostatních vlastníků (podstatně upraveným) návrhem dotčených nemovitostí, kteří proti návrhu námítky nepodali. To všem NSS v minulosti odmítl a v bodě 12 odůvodnění rozsudku ze dne 21. 8. 2020, č. j. 6 As 270/2019 – 38 (názor NSS byl akceptován i Ústavním soudem – viz usnesení ze dne 15. 12. 2020, sp. zn. IV. ÚS 3065/20), konstatoval, že odpůrce není povinen presumovat nesouhlas všech nositelů věcných práv se všemi řešeními, jež se jich mohou jakkoliv dotknout, jinak by

musel jejich (nikdy nevznesené) výhrady v odůvodnění územního plánu preventivně vyvracet a proces jeho tvorby by se neúměrně prodloužil, či dokonce kolaboval.

18. Pokud ovšem navrhovatel námitky proti návrhu územního plánu, který byl následně schválen, nepodal, soud se otázkou proporcionality přijatého řešení zabývat nemůže (srov. shodně rozsudky NSS ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 Aos 3/2013 – 29, a ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 Aos 3/2013 – 33). Soud by totiž rozhodoval o dané otázce v první linii a nahrazoval tak činnost pořizovatele územního plánu. Rozšířený senát NSS sice otevřel prostřednictvím procesní legitimace branku k soudnímu přezkumu i pro navrhovatele, kteří proti územnímu plánu během jeho přípravy nebrojili, avšak na jejich legitimaci věcnou (tedy důvodnost jejich návrhu) musí mít tato skutečnost zpravidla fatální dopad, nepřesvědčí-li soud, že svá práva ve správním procesu z objektivních důvodů uplatnit nemohli (srov. shodně např. rozsudek NSS ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 134/2015 – 39, bod 26). Navrhovatel soudu neobjasnil, proč nepodal námitku proti návrhu na změnu funkčního využití plochy Z 2.33 (Z12a) z funkčního využití BH (bydlení hromadné v bytových domech) na funkční využití BI (bydlení individuální - s tím, že tuto plochu je možno využít i pro bydlení v nízkopodlažních bytových domech, „*pokud jejich výška přibližně respektuje výšku okolní zástavby*“), byť byl tento návrh veřejně projednán dne 4. 5. 2020. Navrhovatel se tak sám zbavil možnosti konkrétního vypořádání svých námitek ve vztahu ke svému pozemku, o čemž následně nemůže rozhodovat ani soud (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2013, č. j. 8 Aos 2/2012 – 59, či rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2012, č. j. 1 Ao 1/2010 – 264, odstavec 161).
19. Pokud navrhovatel v návrhu též naříkal, že postup odpůrce byl diskriminační, pak zapomíná na to, že diskriminací se rozumí rozdílné zacházení s osobami nacházejícími se ve srovnatelné situaci, které nemá objektivní a rozumné odůvodnění (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 1. 2003, sp. zn. Pl. ÚS 15/02, č. 40/2003 Sb., a ze dne 6. 6. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 42/04, č. 405/2006 Sb.). Navrhovatel však v návrhu nepoukázal na žádný konkrétní subjekt, který by se nacházel ve srovnatelné situaci jako on a s nímž by odpůrce bez objektivního a rozumného odůvodnění zacházel odlišně. Navíc ani případné vyhovění požadavku jednoho z více subjektů samo o sobě nemůže znamenat vznik nedůvodné diskriminace třetích osob (srov. např. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2012, č. j. 6 Aos 2/2012 – 27, bod 23).
20. Nad rámec nutného odůvodnění soud pro úplnost dodává, že postup odpůrce nelze též hodnotit jako svévolný. Z odůvodnění návrhem napadeného opatření obecné povahy, zejména ze strany 63 až 67, je zřejmé, že odpůrce se snažil sladit protichůdné zájmy (zejména) vlastníků bytů v domech č. p. 1292, 1293 a 1294 a navrhovatele. Zmínění vlastníci bytů, zastoupeni zástupcem veřejnosti B. Š., požadovali, aby byl zachován stávající charakter lokality (byla prezentována obava, že novou výstavbou bude narušena klidová zóna mezi domy, kde si nyní mohou hrát děti, došlo by k výraznému zahuštění dopravy, navíc by nové objekty negativně ovlivnily oslunění bytů a výhled z nich). Navrhovatel naopak odmítal původně navržené zpřísnění prostorových limitů. Proto bylo přistoupeno k úpravě návrhu, resp. k přijetí kompromisní varianty (vyhověno bylo oběma stranám), neboť změnou funkčního využití bude garantováno zachování stávajícího

charakteru lokality a současně i ve funkční ploše BI bude možné vybudovat nízkopodlažní bytové domy, pokud jejich výška bude „přibližně respektovat výšku okolní zástavby“. Odpůrcem zvolené řešení tedy sledovalo legitimní a zákonný cíl (řešit kolizi rozdílných zájmů v regulovaném území), přičemž zvolené opatření je nepochybně způsobile sledovaného cíle dosáhnout. Dokladem toho je, že proti upravenému návrhu nikdo z dotčených vlastníků - včetně navrhovatele - nepodal námitky, přičemž navrhovatel v průběhu projednávání návrhu změny č. 2 územního plánu města Chrudim ani v návrhu na zrušení opatření obecné povahy žádnou „šetrnější“ alternativu k odpůrcem zvolenému řešení nepopsal. Z výše uvedeného je zřejmé, že existovala „blediska“, která změnu funkčního využití ospravedlňovala, navíc takové řešení respektuje i jeden z urbanistických cílů územního plánu města Chrudim - chránit pohledové horizonty v pohledově exponovaných lokalitách (viz např. bod A.6.4.3). Vzhledem k tomu, že došlo k obnovení stavu, který zde byl v době, kdy navrhovatel nabyt vlastnické právo k předmětným pozemkům, a navíc předmětné pozemky bude možno využít i pro výstavbu bytových domů („pokud jejich výška přibližně respektuje výšku okolní zástavby“), nejde o nepřiměřené omezení navrhovatele (omezení je úměrné sledovanému cíli).

21. Navrhovateli je na tomto místě třeba připomenout, že správní soudy jsou obecně při posuzování proporcionality územního plánu povinny postupovat mimořádně zdrženlivě. Zásahy soudu se tak omezují pouze „na případy extrémního vybočení ze zásady proporcionality“ (srov. rozsudky NSS ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 261/2014 – 70, a ze dne 21. 12. 2016, č. j. 3 As 250/2015 – 68). V rozsudku ze dne 28. 3. 2013, č. j. 1 AOs 3/2012 – 59, například NSS uvedl: *„Nejvyšší správní soud při přezkumu různých forem územně plánovací dokumentace (zejména územních plánů) akcentoval také nutnost přistupovat k hodnocení přiměřenosti v nich obsažené regulace s nejvyšší opatrností a zdrženlivostí. Je totiž třeba ji posuzovat v kontextu práva obce (či kraje) na samosprávu, které inherentně zahrnuje i právo uspořádat své územní poměry podle vlastních představ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2009, č. j. 2 Ao 4/2008 – 88, a ze dne 31. 8. 2011, č. j. 1 Ao 4/2011 – 42, bod 32). V případě územního plánování jde totiž vždy o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nespočetně podob a ve své podstatě nebude volba konkrétní podoby využití určitého území výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu. Správní soud tedy není oprávněn posuzovat vhodnost funkčního využití té které lokality“.* Závěrů vyslovených ve věci sp. zn. 1 AOs 3/2012 se NSS dovolává dosud (srov. např. rozsudky NSS ve věcech sp. zn. 7 As 158/2021, 7 As 20/2021, 7 As 306/2020, 7 As 363/2019, 7 As 461/2018, 7 As 119/2017 a řadu dalších).
22. Nadto je třeba znovu zdůraznit, že z žádné zákonné normy či normy práva ústavního nelze dovodit existenci subjektivního práva vlastníka nemovitosti, aby v rámci územně plánovací dokumentace byla tato nemovitost zahrnuta do určitého konkrétního způsobu využití (srov. např. rozsudky NSS ze dne 29. 4. 2008, č. j. 4 Ao 2/2008 – 42, ze dne 11. 9. 2008, č. j. 8 Ao 2/2008 – 151, ze dne 26. 5. 2010, č. j. 8 Ao 1/2007-94, či ze dne 19. 12. 2012, č. j. 6 AOs 2/2012-27). Nikdo též nemůže očekávat, že způsob využití území jednou stanovený územním plánem vydrží na věčné časy (srov. shodně rozsudek NSS ze dne 18. 9.

2018, č. j. 6 As 211/2018 – 35, bod 33). Jak zdůraznil Ústavní soud v odůvodnění usnesení ze dne 10. 4. 2018, sp. zn. IV ÚS 3548/17, „na určitou podobu územního plánu či zařazení pozemku do určitého způsobu využití není právní nárok, stejně jako se nelze dovolávat ochrany dobré víry či legitimního očekávání ve vztahu k určité podobě územního plánu, neboť ten se s ohledem na potřebu úpravy poměrů v území neustále vyvíjí“. Ústavní soud dále připomněl, že změna či zrušení územního plánu „neznamená pro dotčené osoby, že by nemohly o změnu nebo úpravu územního plánu podle jejich představ usilovat znovu. Nicméně nelze se domáhat náhrady ušlého zisku v důsledku nedokončení obchodu pouze s odkazem na dobrou víru v aktuální podobu územního plánu, neboť, jak bylo uvedeno výše, na určitou podobu územního plánu není právní nárok“. Za těchto okolností nelze v případě navrhovatele hovořit o možnosti vzniku majetkové újmy či o zásahu do legitimního očekávání navrhovatele [nebylo proto nutno v tomto směru ani v řízení před soudem provádět jakékoliv dokazování, jehož se navrhovatel domáhal; na čtení novinového článku ze dne 26. 8. 2018 („B. Š., muž, který stojí v Chrudimi na straně slabších“) navrhovatel při jednání dne 15. 11. 2021 netrval, netrval ani na provedení ostatních důkazů uvedených v návrhu a jeho doplnění – viz protokol o jednání ze dne 15. 11. 2021], zvláště když navrhovatel již minimálně od 18. 9. 2017, kdy Zastupitelstvo města Chrudim schválilo usnesením č. Z/79/2017 zprávu o uplatňování územního plánu města Chrudim, věděl, že Zastupitelstvo města Chrudim požaduje „změnu funkčního využití BH - bydlení bromadné v bytových domech u pozemkových parcel p. č. 2483/11, 2483/12, 2483/13, 2483/14 a 2483/15, vše v k. ú. Chrudim, na BI - bydlení individuální v rodinných domech“, a že má dostatek právních nástrojů k tomu, aby tento svůj požadavek prosadilo². Navrhovatel tedy nemohl oprávněně spoléhat na to, že k požadované změně územního plánu města Chrudim nedojde. Pokud se přesto navrhovatel rozhodl o tři měsíce později (dne 28. 12. 2017) podat žádost o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení na stavbu s názvem „Bytové domy Na Výsluní Chrudim, lokalita Na Větrníku, Chrudim IV“, musí nést náklady spojené s tímto krokem sám.

23. Soud si je pochopitelně vědom skutečnosti, že právo vlastnit majetek je právem ústavně zaručeným (viz čl. 11 Listiny základních práv a svobod), přičemž součástí tohoto práva je i

²Zastupitelstvo obce volí tzv. určeného zastupitele, který se společně s pořizovatelem územního plánu podílí na koncipování obsahu návrhu územního plánu [k tomu srov. např. § 47 odst. 1 a 4, § 51 odst. 1 a 3, § 53 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, dále též „stavební zákon“]. Určený zastupitel v procesu pořizování územního plánu je reprezentantem samosprávy, podílí se společně s orgány státní správy na formulaci věcných řešení v návrhu územního plánu, a je tak jistě schopen významně ovlivnit obsah návrhu územního plánu. Samo zastupitelstvo činí v procesu pořizování územního plánu významné dílčí úkony, jimiž předurčuje další postup procesu pořizování územního plánu (srov. např. § 47 odst. 5, § 51 odst. 2, § 54 odst. 2 a 3 stavebního zákona). Ještě větší ingerenci do tohoto procesu vykonává prostřednictvím výše zmíněného určeného zastupitele. Pokud zastupitelstvo s konečným návrhem není spokojeno, může jej vrátit pořizovateli k přepracování s pokyny, které jsou pro pořizovatele závazné (nejsou-li v rozporu se zákonem) – srov. § 54 odst. 3 stavebního zákona.

právo vlastníka předmět vlastnictví zhodnocovat. Tento atribut vlastnického práva však nelze vykládat tak, že by se vlastník takového zhodnocení mohl domáhat na jiných osobách, včetně veřejné moci (srov. např. rozsudky NSS ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008 – 51, či ze dne 29. 4. 2008, č. j. 4 Ao 2/2008 – 42). Stejně tak článek 11 Listiny základních práv a svobod negarantuje trvalou hodnotu věci, resp. nechrání před poklesem její ceny (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2019, sp. zn. I. ÚS 3197/18, bod 11).

24. Již vůbec pak nelze uvažovat o možnosti náhrady za změnu v území ve smyslu § 102 stavebního zákona, neboť předpokladem náhrady je, že vlastník nabytí pozemek úplatně před změnou územně plánovací dokumentace jako zastavitelný a následně v důsledku vydání územního či regulačního plánu nebo jeho změny se pozemek změnil v nezastavitelný, a tím ztratil svou hodnotu (v podrobnostech srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2018, sp. zn. 22 Cdo 2291/2016). K tomu však v případě navrhovatele nedošlo.
25. Námitka, že „*v lokalitě plocha Z12a má pozemky i město Chrudim, které by realizací navrhované změny způsobilo znehodnocení svého majetku*“, navrhovateli nepřísluší. Soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu veřejným subjektivním právům (§ 2 s. ř. s.), aktivní procesní žalobní legitimaci má pak ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen opatřením obecné povahy (§ 101a odst. 1 s. ř. s.). Navrhovatel tedy může tvrdit pouze porušení svých subjektivních práv, nemůže úspěšně namítat zásah do práv jiného subjektu či zásah do veřejných subjektivních práv neurčených osob (veřejnosti), návrh podaný podle § 101a s. ř. s. není actio popularis. Aktivní legitimaci k podání žaloby ve veřejném zájmu soudní řád správní přirkl pouze veřejnému ochránci práv a nejvyššímu státnímu zástupci. Lze tedy shrnout, že navrhovateli zásadně nepřísluší uplatňovat námitky směřující k ochraně veřejných zájmů a navrhovatel ani nemůže s úspěchem namítat zásah do práv jiných osob. Pokud by soud přiznal těmto námitkám navrhovatele relevanci a věcně se jimi zabýval, dostal by se navrhovatel z pozice navrhovatele namítajícího zkrácení svých veřejných subjektivních práv do pozice univerzálního strážce zákonnosti ve veřejné správě. Takové postavení mu však nenáleží.

IV.

Závěr a náklady řízení

26. Jelikož základní návrhové body nebyly důvodné, soud návrh podle § 101d odst. 2 věty druhé s. ř. s. zamítl (výrok I).
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Navrhovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrce měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, publ. pod č. 3228/2015

Sb. NSS, však vyplývá, že žalované správní orgány mají, v případě že se nechají právně zastupovat, právo pouze „na náhradu účelně vynaložených nákladů přesahujících jejich běžnou úřední činnost. Příkladem může být řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy (např. územního plánu) vydaného malou obcí, která nedisponuje odborným personálem ani potřebnými finančními zdroji nezbytnými pro vedení složitého soudního řízení.“ V rozsudku ze dne 25. 8. 2020, č. j. 8 As 102/2018 - 62, pak NSS dospěl k závěru, že pokud „nebude prokázán opak, lze vycházet z toho, že obce, které nejsou obcemi s rozšířenou působností, standardně nemají vlastního právníka (osobu s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno k výkonu advokacie, viz § 105 odst. 2 s. ř. s), který by jim byl schopen při obhajování územně plánovací dokumentace pomoci v řízení před Nejvyšším správním soudem. Náklady na advokáta, který je bude zastupovat, tak budou náklady účelně vynaloženými, i pokud nepůjde o stěžovatele, u něhož je takové zastoupení povinné.“ (shodně srov. rozsudky NSS ze dne 7. 4. 2021, č. j. 8 As 28/2019 – 50, či ze dne 28. 7. 2021, č. j. 1 As 126/2021 – 37). Odpůrce je však obcí s rozšířenou působností a zaměstnává osoby s vysokoškolským právnickým vzděláním, které jsou nepochybně schopny hájit územní plán, resp. jeho změnu před soudem. Za těchto okolností soud nemohl vyhodnotit náklady odpůrce vynaložené na zastoupení advokátem jako účelně vynaložené (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS, bod 29, event. z poslední doby např. rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2021, č. j. 7 As 20/2021 – 72, bod 43), a proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právníké vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 15. listopadu 2021

Jan Dvořák v. r.
předseda senátu